

בש"פ 2938/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 2938/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי
סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"א באייר התשע"ח (6.5.2018)

בשם המבקשת: עו"ד סיון רוסו

בשם המשיב: עו"ד ניל סיימון

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום בעבירות של כליאת שווא; תקיפה הגורמת חבלה ממשית; אינוס בנסיבות

עמוד 1

מחמירות; מעשה סדום בנסיבות מחמירות; איומים; והדחה בחקירה. על-פי המתואר בכתב האישום, בין המשיב לבין המתלוננת היכרות מוקדמת, במסגרתה קיימו פעמים אחדות יחסי מין בהסכמה תמורת תשלום כספי. ביום 10.7.2017 בשעה 23:00 לערך, הגיע המשיב למקום עבודתה של המתלוננת, המתין שתיים את עבודתה, והציע לה לחלוק עמו מונית לתל אביב. המתלוננת נענתה להצעה, אולם המשיב ביקש מנהג המונית להסיעם לדירתו ביבנה, וזאת בניגוד לסיכום עם המתלוננת ומבלי ידיעתה. כשהגיעו לדירתו, ביקש המשיב מהמתלוננת באמתלת שווא לעלות עמו לדירה, מיד כשהשניים נכנסו נעל המשיב את דלת הכניסה, חנק את המתלוננת בצווארה, משך בשערה ותלש ממנו, הפילה לרצפה, הטיח בה את ראשה, ודחף את אצבעו לעינה. המתלוננת זעקה לעזרה, ובתגובה הניח המשיב ידו על פיה על מנת להשתיקה, איים עליה כי 'ישחט אותה', והורה לה להתפשט. המתלוננת התפשטה וביקשה ללכת לשירותים, המשיב עקב אחריה ונכנס לחדר האמבטיה, הצמידה בחוזקה לקיר, והחדיר מספר פעמים בכוח ובניגוד לרצונה את איבר מינו לאיבר מינה, תוך שאיים כי יהרוג אותה. לאחר מכן, החדיר המשיב בכוח את איבר מינו ואת אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת. המתלוננת התחננה לפני המשיב כי יפסיק את מעשיו, אך המשיב מצדו החדיר שוב ושוב בכוח את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, וזאת תוך שהוא נוגח בראשה. לאחר שסיים לבצע את זממו, אמר המשיב למתלוננת כי יתן לה 1,400 ₪ אם לא תתלונן במשטרה, ואם תעשה כן יהרוג אותה. רק כעבור מספר שעות, בשעה 4:00 לערך, נרדם המשיב, והמתלוננת הצליחה לברוח מהדירה כשהיא משאירה בה חלק מבגדיה, את ארנקה ואת מכשיר הטלפון הסלולרי שלה. כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמו למתלוננת חבלות באיבר מינה, דימום וחבלות בפי הטבעת, המטומה במצחה ובעינה הימנית, ושריטות בצווארה. המתלוננת אושפזה בבית חולים למשך יומיים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה לבית המשפט המחוזי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 17.10.2017 – לאחר שהדיון נדחה מספר פעמים לבקשת ההגנה, ולאחר שהמשיב החליף יצוג – הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, וביקש מבית המשפט להורות לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. בתסקיר מעצר מיום 5.11.2017 התרשם שירות המבחן, כי המשיב מנותק מחומרת המעשים המיוחסים לו, נעדר תובנה באשר לבעייתיות במצבו, ונוטה לאימפולסיביות ולהתנהגות חסרת גבולות. שירות המבחן העריך כי ישנו סיכון משמעותי להישנות התנהגות מינית, אלימה או אימפולסיבית מצדו של המשיב, ועל כן המליץ שלא לשחררו ממעצר. בהחלטה מיום 7.11.2017 הורה בית המשפט המחוזי, בהסכמה, על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו (החלטת השופט ע' קובו). ביני לביני, ביקש ב"כ המשיב להשתחרר מייצוג, בית המשפט המחוזי נעתר לבקשתו, וביום 23.11.2017 מונה למשיב סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית.

4. בדיון ביום 6.5.2018 נדרשו ב"כ הצדדים לתיאור התקדמותו של ההליך העיקרי. באת-כוח המדינה ציינה, כי עד כה התקיימו חמש ישיבות הוכחות והסתיימה 'פרשת התביעה', וכי ביום 30.5.2018 צפויה להתחיל 'פרשת ההגנה' עם עדותו של המשיב. בדבריה, עמדת באת-כוח המדינה על כך שפתיחת פרשת התביעה נדחתה מספר פעמים לנוכח בקשות שהגישה ההגנה, חילופים בייצוג המשיב, ואילוצי בית המשפט. אשר לבקשה דן להארכת מעצרו של המשיב, טענה באת-כוח המדינה, כי המעשים החמורים המיוחסים לו; מסוכנותו הרבה; תסקיר המעצר השלילי שהוגש בעניינו; עברו הפלילי המכביד (מספר הרשעות קודמות לרבות בעבירות של אינוס וכליאת שווא); וקצב ההתקדמות של ההליך העיקרי – כל אלו מחייבים את הארכת המעצר. בא-כוחו של המשיב ציין, כי מרגע שמונה לייצוג המשיב חלה התקדמות משמעותית בקצב שמיעת התיק, אך עם זאת בוטלו מספר מועדי הוכחות עקב נסיבותיו האישיות.

5. למקרא נימוקי הבקשה, ולמשמע טענות באי-כוח הצדדים בדיון לפני, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל. כידוע, לשם הכרעה בבקשה להארכת מעצר שכזו נדרש בית המשפט לאזן בין חזקת החפות העומדת לנאשם וזכותו לחירות, לבין האינטרס שבשמירה על שלום הציבור ובטחונו ועל תקינות ההליך הפלילי (בש"פ 796/18 מדינת ישראל נ' ...).

זידאת, פסקה 5 (31.1.2018)). "האיזון מושפע, בין היתר, ממידת המסוכנות; החשש מפני שיבוש הליכי משפט; מתקופת השהייה במעצר; מקצב התקדמותו של ההליך העיקרי; ומזהותו של הגורם האחראי להתמשכות ההליכים" (בש"פ 4659/14 מדינת ישראל נ' אלימלך, פסקה 14 (31.7.2014); בש"פ 633/18 מדינת ישראל נ' הררי, פסקה 10 (7.3.2018)). בנדון דידן, המעשים המיוחסים למשיב מדברים בעד עצמם ולחובתו של המשיב. מסוכנותו - רבה; עברו הפלילי בעבירות רלבנטיות - מכביד; תסקיר המעצר בעניינו - שלילי. יתרה מכך, קצב התקדמות ההליך העיקרי מניח את הדעת, גם את העיכובים שהיו לאורך הדרך אין לזקוף לחובתה של המדינה - אלו נובעים בעיקרם מבקשות שהגישה ההגנה ומחילופי הייצוג מטעמו של המשיב. כזכור, עדותו של המשיב נקבעה לסוף החודש, ויש לקוות כי במהלך תקופת הארכת המעצר הנוכחית יתקדם המשפט במידה ניכרת. אין להקל ראש בפרק הזמן ששוהה המשיב במעצר, אך אין לחדד כי מדובר בבקשה ראשונה להארכת מעצר מעבר ל-9 חודשים. משאלו הם פני הדברים, אין מנוס אלא להעתר לבקשה.

6. מעצרו של המשיב מוארך אפוא בזאת בתשעים ימים החל מיום 24.4.2018, או עד למתן פסק דין בעניינו בתפ"ח 53413-07-17 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ג באייר התשע"ח (8.5.2018).

ש ו פ ט